

תפ"ח 1906/11/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 1906-11-18 מדינת ישראל נ' פלוני
(עציר)

לפני: כבוד השופט יעל רז-לוי

כבוד השופטת גילת שלו

כבוד השופט אהרון משניות

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ - עו"ד שולי רוטשילד

נגד

הנאשם

פלוני (עציר)

ע"י ב"כ - עוה"ד מאיר סויסה ואמנון גולן

גזר דין

ניתן לפרסם את גזר הדין, כאשר קיים איסור פרסום על שמה של המתלוננת, מקום
מגוריה, ועל כל פרט שעלול להביא לזיהויה, לרבות שמו של הנאשם בשל הקרבה
המשפחתית
השופט א' משניות

א. כללי

הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בכך שביצע במשך שנים רבות שורה ארוכה של עבירות מין חמורות באחותו א',
ילידת 00.00.1990 (להלן: המתלוננת), שצעירה ממנו בעשר שנים ויותר. זאת, החל משנת 1996 בהיות המתלוננת
כבת 6, ועד הגעתה של המתלוננת לגיל 21, מועד שבו החלה בקשר זוגי שהוביל לנישואיה, ובמקביל אזרה עוז ודרשה
מהנאשם לחדול ממעשיו.

להלן תמצית המעשים שהנאשם ביצע במתלוננת, כפי שנקבע בהכרעת הדין: במהלך השנים 1996 - 1999, בימי שבת
במועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, הנאשם קרא למתלוננת להגיע לחדרו שבבית ההורים, ובהגיעה חשף בפניה
את איבר מינו, והורה לה לגעת בו ולנענעו, בעוד הוא מכניס ידו מתחת לתחתוניה ונוגע באיבר מינה, ולעיתים אף מלטף
ומנשק את צווארה, וכל זאת לשם גירוי, ביזוי וסיפוק מיני.

בכל המקרים הללו, כאשר חש שהוא עומד להגיע לסיפוק מיני, הזיז את ידה והמשיך לאונן בפניה, עד שהגיע לסיפוקו,
ולאחר מכן הורה לה לצאת מחדרו. בפעמים הראשונות שבהם ביצע את המעשים הללו, כאשר המתלוננת הייתה כבת
6, איים עליה הנאשם שלא תספר על כך לאיש, כי אם תעשה כן - ירצח אותה. בגין המעשים הללו, שבוצעו בהיות
המתלוננת קטינה מתחת לגיל 14, הורשע הנאשם בעבירות מין רבות במשפחה, של מעשים מגונים, לפי סעיף
351(ג)(1) לחוק העונשין תשל"ז - 1977 (להלן: החוק).

לאחר מכן, במהלך השנים 1999 - 2001, בכמה הזדמנויות שמועדת המדויק אינו ידוע, קרא הנאשם למתלוננת להגיע לחדרו בבית ההורים, ובהגיעה הורה לה לפשוט את בגדיה ולשכב עירומה על המיטה. לאחר שעשתה כדבריו, ליטף את גופה העירום, והחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה. בגין המעשים הללו, שבוצעו אף הם כשהמתלוננת הייתה מתחת לגיל 14, יוחסו לנאשם בפרט אישום זה כמה עבירות מין במשפחה - אינוס, לפי סעיף 351(א) לחוק.

לאחר מכן, במהלך השנים שבין 2001 ועד הגיעה של המתלוננת לגיל 21, במספר רב של הזדמנויות, אשר המתלוננת מטבע הדברים לא יכלה לזכור את מועדן המדויק, המתלוננת העידה כי הנאשם ביקש ממנה להיכנס לחדרו, להתפשט ולשכב ערומה במיטה, הנאשם התפשט אף הוא, הורה לה לקפל את רגליה, והחדיר את איבר מינו לתוך איבר מינה.

כך למשל סיפרה המתלוננת בעדותה בעמ' 39 לפרוטוקול, שו' 14 ואילך: "... אני חושבת שהייתי בת 14 כשה התחיל ממש, חדירה, לגמרי. תמיד הוא היה שואל אותי גם 'כיף לך? טוב לך?' ואני מרוב הפחד שלי הייתי אומרת לו 'כן'. הייתי מפחדת ממנו מאוד מאוד. הייתי אומרת לו 'כן' הייתי מפחדת להגיד לו לא...". בחלק מהמקרים טענה המתלוננת כי כואב לה, אולם הנאשם המשיך במעשיו, וסמוך לפני הגעתו לסיפוק מיני, היה מוציא את איבר מינו, ומגיע לסיפוק מיני על גופה של המתלוננת: "תמיד הוא היה גומר עלי. או שהוא היה גומר בחוץ ומביא נייר טואלט... בחיים הוא לא גמר בפנים", כלשונה (עמ' 40, שו' 23).

חלק מהמקרים הללו, במועד לא ידוע בשנים 2005 - 2007, בוצעו בביתו של הנאשם, שהתחתן כמה שנים קודם לכן, כאשר הנאשם ניצל הזדמנויות שהמתלוננת הייתה באה לביתו כדי לקחת דבר מה, או לשמור על ילדיו, והיה מבצע בה את זממו, לעיתים תוך כדי צפייה בסרטים פורנוגרפיים. הנאשם נהג במקרים אלה להורות למתלוננת להתפשט ולשכב על המיטה באחד החדרים בביתו, והיה נכנס לאותו חדר כשהוא עירום, מורה לה לפסק רגליה, ומחדיר את איבר מינו לאיבר מינה, כשלעיתים היה אף נוגע בחזה של המתלוננת ומלקק את איבר מינה קודם בעילתה. סמוך לפני הגיעו לסיפוקו, נהג הנאשם להוציא את איבר מינו, ולהגיע לפורקן מיני על גופה העירום של המתלוננת.

זאת ועוד, מעת שהמתלוננת נכנסה לפנימייה בשנת 2003, בהזדמנויות שונות שבהן הסיע אותה ברכבו, נסע הנאשם למקומות מבודדים בשתי ערים בדרום ובסביבתן, החנה את רכבו, ובעל את המתלוננת במושב האחורי ברכבו, כאשר סמוך לפני הגעתו לסיפוק מיני, הוציא את איבר מינו, והגיע לפורקן מיני על גופה של המתלוננת. בחלק מהמקרים, ניסה הנאשם להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת, אולם היא אמרה לו שהוא מכאיב לה והוא חדל ממעשיו. בכמה מקרים אחרים החדיר הנאשם את איבר מינו לפיה של המתלוננת והורה לה למצוץ אותו, והמתלוננת עשתה כן לזמן קצר, וחדלה לאחר שחשה כי היא עומדת להקיא.

בגין כל המעשים הללו, הורשע הנאשם בעבירות מין רבות במשפחה, כמפורט להלן:

1. בתקופה שבין השנים 2001 ועד יום 23.2.08 - כמה עבירות מין במשפחה - אינוס, לפי סעיף 351(א) לחוק.
2. ביחס לתקופה שבין שנת 2003 ועד יום 23.2.2008 כמה עבירות מין במשפחה - אינוס ומעשה סדום, לפי סעיף 351(א) לחוק, וכן כמה עבירות נוספות של ניסיון לעבירות מין במשפחה - אינוס ומעשה סדום, לפי סעיף 351(א) ביחד עם סעיף 25 לחוק.
3. בתקופה שבין יום 23.2.08 ועד שנת 2011 - כמה עבירות מין במשפחה - בעילה, לפי סעיף 351(ב) לחוק, וכן כמה עבירות של מעשה סדום, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק, וכמה עבירות נוספות של ניסיון למעשה

סדום, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) ביחד עם סעיף 25 לחוק.

4. בתקופה שבין השנים 2001 ועד יום 23.2.06 - כמה עבירות מין במשפחה - מעשים מגונים, לפי סעיף 351(ג)(2) לחוק.

5. בתקופה שבין שנת 2003 ועד יום 23.2.08 - כמה עבירות מין במשפחה - מעשים מגונים, לפי סעיף 351(ג)(1) לחוק.

6. בתקופה שבין יום 23.2.08 ועד שנת 2011 - כמה עבירות מין של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק.

מדובר אפוא בשורה ארוכה ומגוונת של עבירות מין רבות במשפחה שביצע הנאשם במתלוננת במשך שנים רבות - כ-15 שנים, החל משנת 1996, בהיותה בת 6 בלבד, אשר תחילתן בליטופים ובנגיעות באיברי המין, המשכן בהחדרת אצבעות לאיבר מינה של המתלוננת, ושיאן בבעילתה של המתלוננת בהזדמנויות רבות, ובמעשי סדום שהנאשם ביצע בה או ניסה לבצע בה.

לאחר הרשעתו של הנאשם בעבירות שיוחסו לו הורינו לבקשת התביעה על קבלת תסקיר על נפגעת העבירה, ולבקשת ההגנה התבקש תסקיר שירות המבחן לגבי הנאשם.

ב. תסקיר נפגעת העבירה

התסקיר מפורט מאוד ומונה 9 עמודים, ובשל חשיבות הדברים אודות מצבה של המתלוננת, אסקור את מה שנכתב בו בהרחבה יחסית, תוך השמטת חלק מהפרטים מטעמים של צנעת הפרט. מהתסקיר עולה כי המתלוננת בת 30, גרושה ואם לילדה בת 6, הצעירה מבין 6 ילדים להוריה, סיימה שרות לאומי ומתגוררת בעיר בדרום שבה מתגוררים גם אביה וחלק מאחיה. צעירה נבונה, עצובה וכבויה רגשית בעלת זהות מבולבלת, הנמצאת במצוקה רגשית גדולה ומתמודדת עם טלטלות רגשיות חריפות בשל פגיעה קשה על ידי הנאשם שהינו אחיה, מאז היותה בת 6 ועד הגיעה לגיל 21.

המתלוננת מביעה תפיסה עצמית של פגיעות, אך מנגד מרגישה זעם וחוסר אונים עם ההבנה כי פגיעתו של הנאשם בה, נושאת עמה השלכות ארוכות טווח אשר משפיעות בצורה קשה על תפקודה ועל רצונה לבנות חיים "כמו כולם" כלשונה. המתלוננת מתארת תחושה כי היא נעה בתוך מעגל חוזר של כאב, קשיים וזיכרונות כואבים תוך התמודדות עם צרכים בסיסיים קיומיים, מעגל אשר אינה רואה את הדרך לפרוץ ממנו ובכך נשארת "תקועה" באותה פוזיציה רגשית, כשהיא פגועה, חבולה, חריגה ומנודה, עם כלים מצומצמים לתקשורת בין אישית וחוסר יכולת לחולל שינוי בחייה.

בתסקיר מתוארת המערכת המשפחתית המורכבת של נפגעת העבירה: אם חולה מאוד שהלכה לעולמה לפני חודשים אחדים, שלא הייתה פנויה להגן עליה; אב רודני שאינה זוכרת שעבד למעט פרקי זמן קצרים; והנאשם - האח הפוגע שהינו הילד המועדף על ידי האב, כאשר למעט האח הפוגע, כולם מנהלים אורח חיים דתי.

מהתסקיר עולה עוד כי במהלך שנות לימודיה של המתלוננת ביסודי ובתיכון חל כל הזמן תהליך הידרדרות חריף בלימודים. המתלוננת לא הייתה פנויה להשקיע בלימודים או בקשרים חברתיים וסבלה לעיתים רבות מהתקפי זעם. כמו כן היא סבלה מפחדים עוצמתיים מהנאשם וממה שצפוי לה ממנו במהלך היום. ההידרדרות החמירה כאשר תקוותיה של המתלוננת נגוזו עם הבנתה כי גם בחירתה ללמוד מחוץ לבית לא תגאל אותה ממעלליו של הנאשם, אשר היה מופיע בכל מיני אמתלות גם שם בכדי להמשיך לבצע את זממו, והמשיך בכך גם לאחר שנישא והפך לאב בעצמו.

המתלוננת מתארת תחושה עמוקה של חוסר ישע בו הייתה נתונה וכן מתארת את ניסיונות ההתחמקות שלה מפני הפגיעה הבאה. עוד מתארת תחושות קשות של אשמה וכן בושה והשפלה בשל אותן פגיעות. תחושות אלה מלוות אותה גם לתוך חייה הבוגרים כנזק קשה מהפגיעות הרבות של הנאשם בה.

עוד עולה מהתסקיר כי המתלוננת מרגישה אכזבה רבה למול משפחתה אשר לתחושתה, חלקם ידעו מה היא עוברת ולא מנעו את הפגיעות בה, וכך גם לגבי מערכת החינוך אשר הפקירה אותה בכך שאנשי הצוות החינוכי במוסדות שבהן למדה, לא הבינו ולא ניסו לבדוק מה עובר עליה. אותן פגיעות גרמו אצל המתלוננת לתחושה קשה של חוסר שליטה וחווית שבי, כאשר היא חשה כי אינה יכולה לפנות להוריה בשל מעמדו של הנאשם בבית, וכך מצאה עצמה בודדה לחלוטין.

רובד נוסף של נזק נגרם למתלוננת כאשר נחשפה לתכנים מיניים שאינם מותאמים לגילה, וכל זאת באווירה של התעללות וכוחנות. כך למעשה נמנעה ממנה גם התפתחות מינית תקינה ובריאה. הדבר אף מתעצם בהינתן העובדה כי בבית הוריה ניהלו אורח חיים דתי אשר תכנים מיניים מבחינתם היו טאבו.

המתלוננת מתמודדת עד היום באופן חי וממשי עם הזיכרון של הפגיעות של הנאשם בה, אשר נחקקו בזיכרונה כזיכרון ילדות, והיא מתמודדת עם זה בניתוק רגשי והתכנסות בעצמה, אשר מאפשרים לה לתפקד ולנהל שגרת חיים סבירה עבורה ועבור ביתה.

המתלוננת פיתחה דפוסי התנהגות הישרדותיים, ולא נותר לה מרחב חיים שמאפשר התפתחות וצמיחה רגשית, והיא נשארת בחלל ובריק קיומי, עם תחושה מצומצמת של חיות ותקווה להחלמה. עומק הטראומה מתבטא בין היתר בכך שלמתלוננת אין כל זיכרון משנות חייה המועטות קודם הפגיעה, ומבחינתה החיים החלו עם הפגיעה בה.

עוד עולה מהתסקיר כי המתלוננת נישאה עם תקווה כי גם זו עשויה להיות דרך מילוט מפני פגיעות הנאשם בה, אך כבר בתחילת הנישואין חשה שהם גורמים לה לסבל והיא אינה יכולה לשאת מגע אינטימי וקשר זוגי כלל, ועל כן נפרדה מבן זוגה שאותו היא מגדירה כאדם טוב לב. הפגיעות השפיעו על המתלוננת, ועיצבו את מבנה אישיותה, והערכה בתסקיר היא כי המתלוננת אינה מסוגלת לבנות זוגיות המושתתת על הדדיות ואינטימיות וליהנות ממנה.

מישור נוסף של נזק שצוין על ידי עורכת התסקיר הינו הפגיעה הקשה בדימוי הגוף, תחושת העצמי הממאירה שפיתחה, בעקבות הפגיעות בה שקיבלו חיזוק בתגובות הקשות של ההורים כלפיה, וכן תחושת אשמה. עורכת התסקיר אף מציינת את התהליך אותו עברה המתלוננת, וכיצד באמצעות סיוע של טיפול החליטה להגיש תלונה, והבינה כי אין היא אשמה אלא הנאשם הוא הפוגע ועליו לעמוד לדין. האירוע תואר כמשמעותי ורווי רגשות עבור המתלוננת.

המתלוננת מתמודדת עם חווית הבגידה וההפקרה המתמשכת של אביה, אשר לא הופתע מהגשת התלונה כלל ולא ביטא כל תחושה או הבעת תמיכה בה, ומנגד הקשר שלו עם הנאשם - בנו הפוגע התחזק, באופן שהכביד על מצבה הרגשי. עוד מצוין בתסקיר כי גם כיום כאשר היא נפגשת עם אחיה ממשיך להתקיים קשר של שתיקה ואין כל אזכור לפגיעות שחוותה, וכל שכן הכרה בהן, מה שמגביר לדעת עורכת התסקיר את החוויה של הבדידות, ואת הקושי לחוש קרבה ושייכות כחלק מהזהות האישית והמשפחתית שלה.

המתלוננת סובלת מתסמינים פוסט טראומטיים מאז פגע בה הנאשם, והם הפכו לחלק מחייה עד היום. בין היתר, היא סובלת מקשיי שינה ומסיוטים, ומעת לעת היא פורצת בבכי, ומגלה איפוק שלא לבכות ליד ביתה במהלך הימים.

המתלוננת ציפתה כי הנאשם יביע חרטה או צער על מעשיו, ומשלא עשה כן, ואף ההפך הוא הנכון לתחושתה, לעג לה ואיים עליה תוך הכחשת מעשיו, כל אלו גרמו להעמקת תחושת הנפגעות, ההשפלה, הנבגדות וייתכן גם הפחד מפניו.

לאור תמונת הנזקים הקשה והצורך של המתלוננת לקבל אישור והכרה מהסביבה כי היא אינה אשמה, אשר יש לכך חשיבות רבה לשיקום בריאותה הנפשית, המלצת עורכת התסקיר היא להטיל על הנאשם פיצוי כספי משמעותי, לצורך מימון טיפולים שונים שהיא זקוקה להם.

ג. תסקיר שירות המבחן ביחס לנאשם

התסקיר מבוסס על שיחה באמצעות היוועדות חזותית ועל היכרות מוקדמת עם הנאשם. מהתסקיר עולה כי הנאשם בן 40, גרוש ואב לשלושה ילדים אשר עד למעצרו התגורר עימם ועם אשתו. הנאשם סיים 12 שנות לימוד, שרת בשירות צבאי מלא וכן עבר הכשרה מקצועית בתחום מכונאות הרכב ועסק בכך במשך 7 שנים עד למעצרו.

במשפחתו המונה 6 אחים, מתוארת מערכת משפחתית מורכבת. אחיו הוצאו במהלך השנים לחינוך במסגרות חוץ ביתיות על רקע הקושי של הוריהם בגידולם, אביו עבר אירוע מוחי, ואמו שהייתה חולת סכרת וקטועת רגל הלכה לעולמה במהלך התנהלות המשפט נגדו, כאשר לטענתו טרם מעצרו היווה דמות משמעותית בטיפולו. כמו כן מציין הנאשם כי כעת אינו מקיים כל קשר עם אחיו מסיבות שונות, ובכללן ניהול ההליכים המשפטיים נגדו.

מהתסקיר עולה עוד כי מערכת היחסים עם גרושתו של הנאשם תוארה כמשמעותית, אופיינה בתקשורת טובה, פתיחות בקשר, תמיכה ודאגה וכן משיכה פיזית ומיניות טובה על בסיס קבוע. לטענתו ההחלטה להתגרש נבעה בעקבות ההליכים המשפטיים שננקטו כנגדו. הנאשם הביע קושי גדול על כך שלאור מעצרו הממושך אינו יכול להיות בקרבת ילדיו ולשמש להם דמות אב.

על פי התסקיר ברקע האישי של הנאשם אין הרשעות קודמות. הנאשם מתאר ניהול אורח חיים שמרני בבית הוריו, ללא שיח פתוח על מיניות, וכן מתאר עצמו כבעל עמדות שמרניות כלפי נשים. הנאשם שולל קיום יחסים עם גברים, שולל משיכה לקטניות ושולל קיום יחסי מין בכפיה.

לעניין העבירות המיוחסות לנאשם, עולה מהתסקיר כי הנאשם מכחיש את ביצועו, וטוען כי בעבר מערכת היחסים שלו עם נפגעת העבירה הייתה טובה וכי הוא סייע לה, אירח אותה בביתו ותמך בה לאורך השנים. הנאשם שולל כל מערכת יחסים אינטימית עם אחותו, נפגעת העבירה, ואף טוען כי היא נהגה לאיים עליו ולנסות לסחוט אותו כלכלית ולסכסך בינו לבין אשתו.

בהערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום, הנאשם מתואר כאדם נורמטיבי, אשר עד למעצרו השתלב במסגרות והתמיד בעבודתו, ובשיחות עמו מבטא מסירות למשפחתו וילדיו. בהערכת גורמי הסיכון נלקחה בחשבון ההתרשמות מהמערכת המשפחתית המורכבת של הנאשם אך גם מעמדותיו הקורבניות של הנאשם, אשר שם עצמו וקשייו במרכז ומתקשה לזהות את צרכי האחר.

עוד נלקח בחשבון כי הנאשם מכחיש את ביצוע העבירות ונוקט בגישה מאשימה כלפי נפגעת העבירה, ושולל מצדו כל בעייתיות בתפקודו בחייו בכלל ובתחום המיני בפרט, וכן אינו מקיים תהליך של בדיקה עצמית ולקיחת אחריות. כמו כן נלקחו בחשבון אופי וחומרת האישומים המיוחסים לנאשם וכן התמשכותם של מעשים אלו.

לאור כל השיקולים שהובאו בחשבון בתסקיר המבחן, שירות המבחן סבור כי הנאשם אינו מתאים להתערבות טיפולית כלשהי בשלב זה, והוא ממליץ לנקוט בענישה מוחשית והרתעתית התואמת את חומרת מעשיו של הנאשם, ביחד עם מאסר מותנה ופיצוי כספי לנפגעת העבירה. כמו כן, ממליץ שירות המבחן לבחון בהמשך את התאמתו של הנאשם לטיפול מתאים במהלך ריצוי עונשו.

ד. טיעוני ב"כ המאשימה

ב"כ המאשימה הגישה את טיעוניה לעונש בכתב, וצינה כי אין לה ראיות לעונש, וכי לנאשם אין עבר פלילי. בטיעוניה, עמדה ב"כ המאשימה על הערכים החברתיים הבסיסיים של כבודה וביטחונה של המתלוננת, שנפגעו פגיעה אנושה ממעשיו של הנאשם. לדבריה, הנאשם פגע בשלמות גופה של המתלוננת, באוטונומיה שלה על גופה, וכן בזכותה לחיות חיי שלווה וביטחון בתוך התא המשפחתי.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה טענה ב"כ המאשימה כי על בית המשפט להתחשב בכך שמדובר במסכת קשה של אירועים, אשר במהלכם פגע הנאשם במתלוננת במשך תקופה ארוכה מאוד, בתוך התא המשפחתי אשר אמור היה להיות לה למבצר. גם כאשר הצליחה המתלוננת להיחלץ מביתה ולעבור לפנימייה לא חדל הנאשם ממעשיו, הגיע למקום מפלטה והמשיך לבצע בה את זממו.

הנאשם, ניצל את מעמדו הרם בבית המשפחה וחש כחסין מול הוריהם אשר היו עסוקים בין היתר במצבה הבריאותי של האם, שהיה לקוי רוב השנים. כמו כן טענה ב"כ המאשימה כי הנאשם ניצל את תמימותה ואת חוסר האונים של המתלוננת ואף איים עליה לבל תספר לאיש.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, טענה ב"כ המאשימה כי אין לתת משקל רב לעצם היותו של הנאשם נעדר עבר פלילי, בשל חומרת המעשים אותם ביצע, וכי בעניינו של הנאשם לא מתקיימים כל טעמים מיוחדים שיכולים להצדיק הקלה בעונשו. עוד נטען כי יש לתת משקל לגילה הצעיר של המתלוננת בעת ביצוע העבירות, את הניצול של הנאשם את הקרבה למתלוננת, ואת התקופה הממושכת מאוד שבה בוצעו העבירות, וכן את החומרה הרבה של המעשים בנסיבות המקרה דנן.

ב"כ המאשימה הפנתה לשני פסקי דין שבהן הושתה ענישה משמעותית על נאשמים שהורשעו בעבירות דומות: ע"פ 3231/09 **פלוני נ' מדינת ישראל**, שבו בית המשפט המחוזי בנצרת השית על המערער שביצע עבירות מין רבות באחותו 19 שנות מאסר, וערעורו נדחה, וכן ע"פ 4528/18 **פלוני נ' מדינת ישראל**, אשר בו בית המשפט המחוזי בתל אביב השית על המערער שביצע באחותו עבירות מין רבות 19 שנות מאסר וערעורו נדחה.

ב"כ המאשימה הביעה את עמדתה כי מתחם העונש ההולם בגין כלל העבירות שבהן הורשע הנאשם, מבלי לחלקן לאירועים שונים, הוא בין 19 ל-24 שנות מאסר, כאשר לטענתה יש למקם את עונשו של הנאשם ברף העליון מאחר ולא נטל אחריות על מעשיו, ביחד עם עונש מאסר על תנאי ארוך ומרתיע, וכן פיצוי משמעותי אשר ישקף לנאשם ולאחרים כמותו את חומרת מעשיהם, וישדר מסר חד וברור לנפגעי עבירות מהסוג שבפנינו כי בית המשפט עומד להם כמגן איתן.

ה. טיעוני ב"כ הנאשם

ב"כ הנאשם טען טיעונו בעל פה, וציין כי העובדה כי לא התאפשרה למעשה שמיעת עדותה של האם המנוחה, פגעה בהגנתו של הנאשם, ומנעה את נטיעת הספקות, שהיו עולים לטענתו מעדותה של האם, בלב בית המשפט. עוד טען כי

ההרשעה הינה כוללנית ובלתי מסויגת, וכי עתירת המדינה למתחם עונש של 19 - 24 שנים מחמירה יתר על המידה, ואינה מתאימה למקרה זה.

כמו כן טען ב"כ הנאשם כי בניגוד לנטען בתסקיר נפגעת העבירה, לא הובאה ראיה על ידי המתלוננת על טיפולים כלשהם שנזקקה להם, לא פסיכולוגים ולא פסיכיאטרים, מעבר לעדותה שלה. כמו כן לא הובאו ראיות לכך שהמתלוננת נפגעה במהלך לימודיה כתוצאה מאותה מסכת של אירועים שחוותה, כפי שנקבע בהכרעת הדין.

עוד טען כי יש לראות באישומים המפורטים בכתב האישום אירוע אחד מתמשך, אשר כולל מספר רב של מעשים במשך תקופה ממושכת. אותם אירועים המתוארים לא נעשו במהלך השנים על ידי הפעלת כוח על המתלוננת, ואף ניתן ללמוד לטענתו כי לא הייתה התנגדות אקטיבית למעט אמירות בודדות. עוד טען כי עם השנים ועם התבגרות המתלוננת, הייתה מעין הסכמה של המתלוננת למעשים תוך אי הבעת התנגדות, וכל אלו משליכים ישירות על החומרה הכוללת של המעשים ועל ענישת בית המשפט.

ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי לזמן שחלף מעת ביצוע העבירה האחרונה יש משמעות ערכית, ויש לשקול זאת לטובת הנאשם. ב"כ הנאשם ציין עוד כי אף שתסקיר המבחן לא בא בהמלצה טיפולית נוכח סוג העבירות, יש לשקול לזכותו של הנאשם את נסיבותיו האישיות, ובכלל זה התנהלותו הנורמטיבית במשך כל השנים, הגירושין שבאו בעקבות ההליכים המשפטיים נגדו, וכן הנזק הרב שנגרם למשפחתו, ובמיוחד לשלושת ילדיו, כתוצאה ממאסר ממושך.

לדבריו, שיקום הנאשם אמור להיות גם אינטרס חברתי ועל כך אין המלצה בתסקיר. עוד טען ב"כ הנאשם כי העובדה שהנאשם אינו נוטל אחריות על מעשיו אינה מחייבת את בית המשפט להחמיר בעונשו. ב"כ הנאשם אף טען כי על פי הכרעת הדין והעובדות המתוארות בכתב האישום, רוב האירועים בוצעו באופן ספונטאני ללא תכנון מיוחד או מידת אכזריות במעשיו. ב"כ הנאשם הגיש פסיקה של בית המשפט העליון ושל בית המשפט המחוזי, אשר מקילה יותר מהפסיקה שהגישה ב"כ המאשימה.

ב"כ הנאשם התייחס גם לבקשת המאשימה לפיצוי כספי של המתלוננת על ידי הנאשם, וטען כי הדבר עלול לפגוע בו ובילדיו הקטינים ובאיכות חייהם וכלכלתם. כאשר מנגד למתלוננת יש משפחה נרחבת שתומכת בה, ועל כן הוא ביקש להימנע מהטלת פיצוי כספי למתלוננת.

ו. דין והכרעה

בסעיף 40ב לחוק העונשין קבע המחוקק כי "**העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו**". בסעיף 40ג נקבע כי בהתאם לעקרון מנחה זה, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם, בשים לב לערך המוגן שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, למידת הפגיעה בערך המוגן, וכן למדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאשר בקביעת העונש בתוך המתחם יש לשקול גם נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

לפי סעיף 40 יג יש לקבוע תחילה אם מדובר באירוע אחד, או בכמה אירועים, ובנסיבות שלפנינו, אנו סבורים, כפי שעלה גם מטיעוני הצדדים, כי אף שמדובר במסכת ארוכה של עבירות מין מגוונות, שנמשכה על פני שנים רבות, מדובר עדיין באירוע אחד שיש לקבוע לו מתחם ענישה אחד, וזאת מפני שמדובר בקרבן עבירה אחד, ובמעשים בעלי מאפיינים דומים של ניצול מרותו של הנאשם כלפי אחותו הצעירה ממנו בעשר שנים, לצורך ביצוע עבירות מין חמורות בהזדמנויות

שונות.

עבירות מין במשפחה הן עבירות חמורות, אשר ביצוען פוגע בערכים מוגנים בסיסיים ביותר, ובכללם הצורך להגן על שלום הציבור, ועל כבודו ושלמות גופו של כל אדם, על פרטיותו, על זכותו לאוטונומיה על גופו, וכן על בטחונו וזכותו לתחושת בטחון והגנה, בעיקר בהיותו בביתו ובקרבת בני משפחתו.

כאשר מדובר בעבירות מין נגד קטינים, הערכים המוגנים מוגברים, ולכן גוברים גם הצורך והחובה להגן על שלמות גופם, על שלמות נפשם וכן על כבודם של קטינים, אשר בשל גילם, תמימותם וחוסר ניסיונם, נוטים יותר לתת אמון במבוגרים (בעיקר בבני משפחתם האמורים להגן עליהם), וכך מועדים יותר ליפול כטרף קל לעברייני מין.

רבות נאמר בפסיקה על החומרה הרבה של עבירות מין ועל הצורך בענישה מחמירה בעבירות אלה. כך למשל נאמר בע"פ 6690/07 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 10.3.08), בפסקה 6:

על החומרה שיש בעבירות מין, לא כל שכן כאשר הן מבוצעות בקרבן קטין או קטינה, דומה כי אין צורך להכביר מילים. חילול כבוד האדם של הקרבן, ניצול התמימות האמון, חוסר האונים ואי היכולת להתנגד באופן משמעותי שמאפיינים פעמים רבות קרבנות עבירה קטינים, ניצול החשש והפחד אצל רבים מהם מחשיפת המעשים, הצלקות הנפשיות העמוקות הנחרתות בנפשם, הפגיעה בתפקודם השוטף במסגרות החיים השונות, הזוגיות, החברתיות, האישיות ואחרות - כל אלה הם אך מקצת הטעמים לחומרתן היתרה של עבירות המין המבוצעות בקטינים. הגנה על שלומם של קטינים, על שלמות גופם ונפשם הינה אינטרס חברתי מוגן על ידי דיני העונשין. על העונש הנגזר במקרים שעניינם לשקף את ההגנה על כבודם, גופם ונפשם של קטינים וקטינות ולהרחיק מן הציבור את אלו מהם נשקף להם סיכון. על העונש לשקף את הסלידה מן המעשים, את הוקעתם, ולשלוח מסר מרתיע לעברין שעניינו נידון ולציבור העבריינים בכוח [...]

חומרה יתירה יש כאשר מדובר בעבירות מין במשפחה, שבהן התא המשפחתי שאמור להיות מגן ומבצר לבני המשפחה, הופך להיות מקום מסוכן, שמנוצל ע"י מי מבני המשפחה, לביצוע עבירות חמורות ולמימוש יצרים אפלים. כך למשל נאמר לאחרונה בע"פ 2538/19 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.11.19), בפסקה 9:

[...] בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה הרבה של ביצוע עבירות מין בקטינים, המבוצעות דרך כלל, תוך ניצול תמימותם... הדברים נכונים ביתר שאת כאשר עבירות המין מתבצעות בתוך המשפחה, שם על פי רוב, מידת האמון שרוחש נפגע העבירה למבצע העבירה גבוהה ומשכך, ניצול תמימותו הוא בזוי ואכזרי אף יותר. עוד עמד בית משפט זה על הצורך בנקיטת מדיניות ענישה מחמירה כלפי מי שהורשע בביצוע של עבירות מין בתוך התא המשפחתי, כמו גם על הצורך שהענישה תהלום את סלידתה של החברה מעבירות אלו והנזקים החמורים מהם סובלים נפגעי העבירה. זאת לצד, האינטרס הציבורי בהרתעת עברייני מין פוטנציאליים [...]

בענייננו, מרבית העבירות בוצעו כשהמתלוננת הייתה קטינה, החל מהיותה בת שש. דומה כי מיותר להכביר מילים על החומרה הרבה של הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. הנאשם ניצל את מרותו על אחותו הקטנה ממנו ב-10 שנים,

ואת פערי הכוחות המשמעותיים ביניהם, ובמשך שנים רבות ביצע בה עבירות מין מסוגים שונים, תוך שהוא הולך ומחריף את הפגיעה המינית במתלוננת, החל מנגיעות באיברים מוצנעים, עבור דרך החדרת אצבעות, וכלה בבעילתה של המתלוננת - אחותו הצעירה, במשך שנים רבות, בכל הזדמנות שנקרתה בדרכו, וכאמור מגיל צעיר מאוד כשהמתלוננת ילדה רכה בשנים, מה שמוסיף נופך של חומרה יתירה למעשיו של הנאשם ולחומרת הפגיעה במתלוננת.

על רמת הענישה בעבירות שבהן הורשע הנאשם, ניתן ללמוד מפסיקה בנסיבות דומות כמפורט להלן:

בתפ"ח 23461-08-18 **מדינת ישראל נ' פלוני** שנדון בבית משפט זה ביום 23.6.19, הורשע הנאשם על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון במספר רב של עבירות מין במשפחה (אינוס), ובמספר רב של עבירות מין במשפחה (מעשה סדום) וכן בעבירות של התעללות בקטין או בחסר ישע ואיומים שביצע כלפי ביתה הקטינה של בת זוגו במשך כ-4 שנים. בתיק זה קבענו מתחם שבין 17 ל-21 שנות מאסר, וגזרנו על הנאשם עונש של 18 שנות מאסר בפועל, וכן מאסר מותנה ופיצויים בשיעור המרבי.

בתפ"ח 57155-07-12 **מדינת ישראל נ' פלוני** שנדון אף הוא בבית משפט זה ביום 20.4.14, הורשע הנאשם על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בשורה ארוכה של עבירות אינוס, מעשי סדום ומעשים מגונים, שביצע באחות הקטנה, במשך כ-10 שנים, החל מעת היותה בת 8 ועד גיל 18, במספר רב של הזדמנויות, ובית המשפט קבע מתחם שבין 13 ל-19 שנות מאסר, וגזר על הנאשם 14 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה וכן פיצויים בסך 60,000 ₪, תוך שהוא מציין כי הנאשם הודה בעבירות שיוחסו לו ובכך חסך מהמתלוננת את הצורך להעיד, ואף החל בהליך טיפולי כבר במהלך המשפט, בשונה מהנאשם שלפנינו.

בע"פ 3231/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.5.10), נדון ערעורו של המערער שהורשע בבית המשפט המחוזי בנצרת לאחר הוכחות, בביצוע עבירות מין רבות באחותו הצעירה ממנו ב-11 שנים, מאז היותה ילדה ועד גיל 16, ביחד עם אביו ועם גיסו, ונגזרו עליו 19 שנות מאסר, עם עונשים נלווים וערעורו נדחה.

בע"פ 4528/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.6.19), נדון מקרה דומה מאוד לנסיבות שלפנינו, אשר בו בית המשפט המחוזי בתל אביב הרשיע את המערער לאחר הוכחות בביצוע עבירות מין רבות באחותו הקטנה במשך 15 שנים, מעת היותה בת 6 ועד הגיעה לגיל 21, וגזר עליו 19 שנות מאסר ו-3 חודשים, ביחד עם מאסר מותנה ופיצויים בשיעור המרבי, וערעורו נדחה על שני חלקיו, הן על הכרעת הדין, והן על גזר הדין.

הדברים שנאמרו על מעשיו החמורים של הנאשם בע"פ 4528/18 הנ"ל, בנסיבות דומות לנסיבות שלפנינו, כאילו נאמרו על היחס המעוות של הנאשם כלפי המתלוננת, ומוטב להביאם כלשונם, כפי שנוסחו ע"י כב' השופט אלרון בפסקה 36 לפסק הדין:

הענישה המחמירה בשל עבריינות המין בתוך המשפחה המבוצעת על ידי דמויות בעלות סמכות בתוך התא המשפחתי, מבטאת סלידה עמוקה מהניצול של המבנה המשפחתי שבבסיסו הורים ואחים בוגרים לעומת ילדים רכים בשנים התלויים באופן כמעט מוחלט בדמויות המשמעותיות במשפחה. ניצול זה ראוי לגינוי בכל לשון ובענישה מחמירה.

מטבע הדברים הדמויות הסמכותיות בתא המשפחתי הן על פי רוב הורי המשפחה או הורים חורגים הזוכים לאמון ילדי המשפחה. ואולם כאשר גורם אחר במשפחה זוכה למעמד דומה ומנצלו לשם פגיעה מינית בבן-בת משפחה, השיקולים שבבסיס הצורך

בענישה מחמירה ומרתיעה נותרים בעינם.

במקרה דנן המערער תואר על ידי בני המשפחה כדמות סמכותית אשר "על פיו יישק דבר". המתלוננת ציינה בעדותה כי "הוא המילה האחרונה" - וזאת בין היתר לנוכח מצבה הבריאותית של אם המשפחה אשר הקשה על תפקודה ונוכחותו המצומצמת של אבי המשפחה כסמכות הורית משמעותית.

תלותה של המתלוננת במערער והמורא מפניו נטלו ממנה את הכוחות לעמוד בפניו ואפשרו לו לפגוע בה פיזית ונפשית תוך שלילת היכולת לסרב למעשיו ולדרישותיו.

הדברים הללו, יפים גם לעניינו של הנאשם שלפנינו, והם מבטאים היטב את חומרת מעשיו של הנאשם, אשר הפך את המתלוננת למעין שפחת מין, ככלי שאפשר למצוא בו פורקן ליצריו האפלים של הנאשם, אשר במקום להגן על אחותו הקטנה, ולהיות לה למגן ומשען, החליט לנצל את התפקוד ההורי הלקוי, כפי שפורט בהרחבה בתסקיר נפגעת העבירה, ולבצע במתלוננת, עוד בהיותה רכה בשנים, מעשים חמורים ביותר שחיללו את תום ילדותה, ופגעו פגיעה אנושה בכבודה ובבריאותה הנפשית.

בהקשר זה, לא ניתן שלא להתייחס לחלק מהטענות שהעלה ב"כ הנאשם בטיעונו, אשר מוטב היה אלמלא נאמרו. כך טענתו כי לא הובאו ראיות על הטיפוליים שהמתלוננת נזקקה להם בעקבות מעשיו של הנאשם, כאשר במסגרת פרשת התביעה העידה המטפלת של המתלוננת, עדת תביעה 10, שתיארה בהרחבה את הפגיעה הקשה שנפגעה המתלוננת בעקבות מעשיו של הנאשם, ואת ההליך הטיפולי האינטנסיבי והממושך שהיא עברה עם המתלוננת, בניסיון להתחיל לשקם את חייה מהשבר הנורא שפקד אותה בשל מעלליו של הנאשם, וכאשר מצוין בתסקיר נפגעת העבירה הצורך של המתלוננת בהמשך טיפול והחשיבות בפיצוי שיסייע לה לבצע את אותם טיפולים שונים שהיא זקוקה להם.

כיוצא בזה, וביתר שאת, טענתו כי **"... עם התבגרותה בשנים, הייתה מעין הסכמה של המתלוננת למעשים (של הנאשם - א.מ.), תוך אי הבעת התנגדות..."** כלשונו בעמ' 682, שו' 1. מדובר בטענה שאין לה שחר שמוטב לה לולא נטענה, שכן המתלוננת היטיבה לתאר בעדותה כיצד הנאשם הטיל את מוראו עליה, וגם אם לא נקט כלפיה אלימות פיזית, הוא נקט כלפיה אלימות נפשית ששללה ממנה את האפשרות להתנגד למעשיו, ובלשונו של המתלוננת: **"כשזה פשוט, כשזה שגרת החיים, ואתה מגיל קטן, אתה עוד בטיטולים שלך, ילד ממש קטן, ואתה עובר את הדברים האלה ואת ההתעללות הזאת, זה משהו שהפחד אוכל אותך, זה משתק אותך, בכלל להגיב לבן אדם. אני הייתי משתתקת כשהוא היה מגיע, או קורא לי בסיטואציות האלה. השיתוק הגופני, אי אפשר לתאר אותו. זה פשוט זוועה. רק מי שחם וחלילה חוותה דבר כזה יכולה להבין את זה..."** (עמ' 66, שו' 7 - 12).

יצוין עוד כי ב"כ הנאשם הפנה לשורה של פסקי דין, אשר לדבריו תומכים בטענתו בדבר ענישה מקילה במידה ניכרת מהעונש שעתרה לו המאשימה, אולם אין כל קשר בין הנסיבות שהתקיימו בפסקי הדין שאליהם הפנה ב"כ הנאשם, ובין הנסיבות שלפנינו. כך למשל בע"פ 5513/09 דובר בקטין בן 14 שביצע עבירות מין שונות בשלוש מאחיותיו, אשר **"... כללו נגיעה וליטוף באיברים מוצנעים של הקורבנות, החדרת אצבעות לאיבר המין ולפי הטבעת, ובאחד המקרים החדיר המערער את איבר מינו לפיה של ח' וניסה להחדירו גם לפי הטבעת שלה"**, כלשונו של בית המשפט, וכאשר המערער היה בעצמו קרבן לעבירות מין, והיה בעיצומו של הליך שיקומי שכבר נשא פירות, לקח אחריות על מעשיו וגילה אמפתיה לנפגעות העבירה; וכאמור מדובר במי שהיה קטין בן 14 בעת ביצוע העבירות, ואילו כאן הנאשם עצמו היה קטין רק במשך 22 החודשים הראשונים, מתוך תקופה כוללת של כ-180 חודשים, שברובה המכריע היה בגיר, ובמהלכה ביצע עבירות מין חמורות במתלוננת, כפי שציינו בסוף עמ' 62 להכרעת הדין. בנסיבות

חריגות אלה, שאין שום קשר ודמיון בין ובין הנסיבות שלפנינו, הורה בית המשפט העליון על 6 חודשי עבודות שירות למערער.

אף לא אחד מבין פסקי הדין שהסגור ציין, מתקרב בחומרתו לנסיבות שלפנינו, ודומה כי על דברים כגון אלה שטען ב"כ הנאשם בטיעונו נאמר במקורותינו, בתלמוד הבבלי במסכת יבמות, דף סה, עמ' ב', כי **"...כשם שמצווה העל אדם לומר דברה הנשמעך מצווה העל אדם שלא לומר דבר שאינו נשמע ..."**

נוכח כל האמור, בהינתן המספר הרב של העבירות שביצע הנאשם לבדו במתלוננת, הפגיעה הקשה שהייתה בהן בערכים בסיסיים של שלמות הגוף והנפש וזכותו של אדם לאוטונומיה על גופו, מידת חומרתן וכיעורן של העבירות שנעשו תוך ניצול הזדמנויות רבות שהיו לו בתוך התא המשפחתי לבצע את זממו, וכן הזמן הרב שבו המשיך הנאשם במעשיו החמורים, שהחלו כשהמתלוננת עוד הייתה רכה בשנים, ונמשכו 15 שנים תמימות, עד שסמוך לפני נישואיה, אזרה המתלוננת אומץ, ודרשה מהנאשם לחדול ממעלליו, אנו סבורים כי מתחם העונש ההולם בנסיבות החריגות שלפנינו, ובהתאם לרמת הענישה בפסיקה הנוהגת, נע בין 17 ל-21 שנות מאסר.

בבואנו למקם את עונשו של הנאשם בתוך המתחם, ראינו לנכון לתת משקל לכך שהנאשם לא לקח אחריות על מעשיו, ובדברו האחרון אף האשים את המתלוננת בעוול שגרמה לו לדבריו. ייאמר לעניין זה, כי זכותו המלאה של נאשם לטעון לחפותו ולנסות להוכיח את חפותו בניהול הוכחות, אולם משנדחתה טענתו, אין הוא יכול ליהנות מההתחשבות שניתנת בדרך כלל לנאשם שלקח אחריות על מעשיו, הביע חרטה ואף חסך מהמתלוננת את הצורך להעיד.

מצד שני, שקלנו לזכותו את העובדה שאין לו עבר פלילי, וכן את העובדה שבסופו של דבר הנאשם הפסיק את מעשיו שנים אחדות לפני שהפרשה נחשפה. כן ראינו לתת משקל מסוים גם לסבל שעונשו של הנאשם גורם לבני משפחתו, ובשקלול כל הטעמים הללו, באנו לכלל מסקנה כי יש למקם את עונשו של הנאשם באמצע המתחם שקבענו לעיל.

ז. סוף דבר

סוף דבר, נוכח כל האמור לעיל, אנו גוזרים על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 19 שנות מאסר לריצוי בפועל החל מיום מעצרו.
 2. 18 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יבצע עבירת מין מסוג פשע.
 3. בנסיבות העניין, נוכח הנזק הרב שנגרם למתלוננת כתוצאה ממעשיו הנפשעים של הנאשם, אנו קובעים כי עליו לפצות את המתלוננת בשיעור המרבי הקבוע בחוק - ₪ 258,000, וזאת בתוך 90 יום מיום מתן גזר הדין.
- מקווים אנו שיהיה בסיום ההליכים ובגזר דין זה, כדי לסייע למתלוננת למצוא ולו רסיסי מזור למכאוביה, ולהמשיך מכאן בנתיב חדש בחייה, תוך שימוש בעוצמה ובכוחות הרבים הקיימים בה.

זכות ערעור כחוק תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ח אלול תש"פ, 07 ספטמבר 2020, במעמד הצדדים.

אהרון משניות,
שופט

גילת שלו, שופטת

יעל רז- לוי, שופטת